

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/296/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2611212338
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2611212338.2

Uznesenie

Krajský súd v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 838 825, zast. HMG & PARTNERS, s.r.o., Advokátska kancelária, IČO: 35 885 459, Štefanovičova 12, 811 04 Bratislava, proti žalovaným: v 1. rade: Q. L., narodený XX.XX.XXXX, V. XXX, XXX XX X. U. Y., v 2. rade: H. L., narodená XX.XX.XXXX, V. XXX, XXX XX X. U. Y., v 3. rade: L. P., narodený XX.XX.XXXX, P. XXX, XXX XX U., žalovaní v 2. a 3. rade zastúpení opatrovníčkou Y. T., pracovníčkou Okresného súdu Skalica, o zaplatenie 10.940,43 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 6C/11/2012-150 zo dňa 28. novembra 2012 v spojení s doplniacim rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 6C/11/2012-185 zo dňa 2. júna 2014 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania spolu s doplniacim rozsudkom z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovaným v 1., 2. a 3. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 10.940,43 eura spolu s úrokom 9,8% zo sumy 10.137,16 eura od 22.12.2010 do 17.02.2011 a s úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 10.137,16 eura od 22.12.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 1.275,08 eura na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne rozhodol o zrušení vydaného platobného rozkazu č.k. 6C/11/2012-43 zo dňa 28.02.2012, keďže tento sa nepodarilo doručiť žalovaným účastníkom do vlastných rúk. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca od veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 nadobudol voči žalovaným predmetnú pohľadávku. Táto vznikla zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0181960560 zo dňa 24.02.2003. Na jej základe právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným úver v sume 9.958,18 eura pri úrokovej sadzbe 9,8% p.a. Žalovaní v 1. a 2. rade sa zaviazali poskytnutý úver splácať po 132,78 eura mesačne od 20.03.2003 s konečnou splatnosťou úveru 20.02.2013. Na zabezpečenie návratnosti záväzku zo zmluvy o úvere právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným v 3. rade dohodu o ručení z 24.02.2003, ktorou sa žalovaný v 3. rade zaviazal uspokojiť pohľadávku veriteľa, ak tak neurobia dlžníci - žalovaní v 1. a 2. rade. V danom prípade mal súd prvého stupňa preukázané, že ide o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaní v 1. a 2. rade sa zaviazali poskytnutý úver splatiť formou 120 pravidelných mesačných splátok po 4.000,- Sk, žalovaný v 3. rade je ručiteľom tohto úveru. Žalovaní v 1. a 2. rade však úver nesplácali riadne a včas, preto ich súd zaviazal na zaplatenie istiny 10.940,43 eura s dohodnutým 9,8% úrokom ročne od 22.12.2010 do zaplatenia, ako i s úrokom z omeškania od 22.12.2010 do zaplatenia. Táto suma zahŕňa omeškané splátky, riadny úrok, poplatok za správu úveru a ďalej úroky z omeškania, ktoré boli vyčíslené k 21.12.2010 v sume 803,27 eura. Žalovaní sa dostali do omeškania so splácaním dlžnej sumy, preto sú povinní zaplatiť i úrok z omeškania z dlžnej sumy od 22.12.2010 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP a žalobcovi, ktorý mal neúspech v nepatnej časti, priznal náhradu trov konania vo výške 1.275,08 eura, ktorá suma pozostáva zo zaplateného súdneho

poplatku za žalobu 608,- eur a trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci plus režijný paušál a DPH (270,54 x 2, 2 x režijný paušál 7,41 eura a 20% DPH).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 1. rade. Argumentoval, že súdom prvého stupňa neboli úmyselne zistené majetkové pomery podvodníčky H. L., ktorá striedavo žije v okrese Nové Zámky a v okrese Levice. Táto je majiteľkou domu v X. Y. XXX. Preto žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že tento dom v X. U. Y. sa dá do dražby a z výťažku dražby sa uspokojia všetky po dlžnosti, teda všetky nezaplatené úvery a súdne poplatky. Ako dôkaz pripojil kópiu LV č. XXX.

Na výzvu odvolacieho súdu uskutočnenú v súlade s § 205 ods. 1, 2 OSP doplnil svoje odvolanie tak, že na odvolaní trvá v plnom rozsahu. Uviedol, že Slovenská sporiteľňa poskytla žalovanej v 2. rade úver na základe bonity bez ručiteľov, keď súd prvého stupňa si falošnú zmluvu neoveril, overovacie podpisy sú skopírované z inej úverovej zmluvy, ktorá je splatená. Preto žiadal, aby odvolací súd po dôkladnom preskúmaní originálu zmluvy rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Senica zruší a jemu ako žalovanému prizná odškodné za zneužitie osobných údajov 50.000,- eur. Ku svojmu odvolaniu pripojil oznámenie Slovenskej sporiteľne zo dňa 29.01.2008 - výpoveď zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 181962726/1/0900 s tým, že výpoveď nadobúda účinnosť dňom doručenia.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného v 1. rade písomne vyjadril. Poukázal na to, že tvrdenia uvedené v odvolaní sú zjavne irelevantné a žiadnym spôsobom nespochybňujú správnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Keďže odvolanie nemá zákonom stanovené náležitosti, žiadal aby toto bolo odmietnuté a žalobcovi aby bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci, k tomu režijný paušál a DPH.

Dopĺňacím rozsudkom č.k. 6C/11/2012-185 zo dňa 02.06.2014 súd prvého stupňa rozhodol, že žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi plnenie priznané rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 6C/11/2012-150 zo dňa 28.11.2012. Svoje rozhodnutie odôvodnil záverom, že v predmetnej veci bolo potrebné vydať dopĺňací rozsudok preto, aby bolo rozhodnuté, akým spôsobom majú žalovaní zaplatiť plnenie v prospech žalobcu, keď v danej veci vyjadril, že ide o záväzok solidárny a nedelený.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 1. rade. Prehlásil, že nie je nikomu nič dlžný. Jediný a zo zákona právoplatný dlžník je H.Q., narodená XX.XX.XXXX, ktorá sa zdržuje na adrese u svojich príbuzných (syn L., sestra O., brat O. a L.). Preto žiadal, aby bol jej dom daný do dražby a boli takto uspokojené všetky pohľadávky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa preto považuje za nesprávne, pretože súd neúplne zistil skutkový stav veci. Poukázal na výšku svojho príjmu, keďže poberá pomoc v hmotnej núdzi.

Žalobca sa k tomuto odvolaniu žalovaného písomne vyjadril a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na vady tohto podania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zákona č.99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov - Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, podal ho účastník konania (§ 201 OSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, (§ 202 OSP), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ OSP (pritom na rozhodnutí vo veci samej vo vyhovujúcej časti bolo závislé aj rozhodnutie o trovách konania § 212 ods. 1 OSP), prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej av trovách konania zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z.).

Predmetom tohto konania vedeného na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 6C/11/2012 je nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a dlžníkmi - žalovanými v 1. a 2. rade dňa 24.02.2003, ku ktorému záväzku dňa 24.02.2003 pristúpil žalovaný v 3. rade ako ručiteľ.

Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie o odvolaní žalovaného v 1. rade voči rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 28.11.2012 v spojení s doplniacim rozsudkom zo dňa 02.06.2014. Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovaným v 1. až 3. rade spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.940,43 eura spolu s úrokom vo výške 9,8% zo sumy 10.137,16 eura od 22.12.2010 do 17.02.2011 a úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 10.137,16 eura od 22.12.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol, o trovách konania rozhodol v prospech žalobcu.

Žalovaný v 1. rade sa svojim odvolaním domáha zamietnutia žaloby s poukazom na to, že on nie je nikomu nič dlžný, za záväzok je zodpovedná žalovaná 2., z ktorej majetku môže byť dlh uhradený a zmluva je neplatná(falošná).

S prihliadnutím na odvolacie námietky povinnosťou súdu prvého stupňa bolo predovšetkým dôkladne sa oboznámiť so zmluvou účastníkov a zväziť, či a aký nárok žalobcu zo zmluvy je dôvodný.

V súlade so zmluvou účastníkov boli žalovaní v 1. a 2. rade povinní poskytnutý úver 300.000,00 Sk splácať v splátkach po 4.000,00 Sk mesačne so splatnosťou prvej splátky 20.03.2003 a poslednej splátky 20.02.2013. Potom je tu na mieste otázka, či bol žalobca oprávnený už dňa 23.12.2011 uplatniť celý svoj nárok voči žalovaným na súde preto, že tento bol splatný. Žalobca argumentuje tým, že odstúpil od zmluvy a jeho záväzok sa stal zročný.

K zosplateniu úveru podľa žalobcu malo dôjsť 17. februára 2011. Žalobca síce do spisu doložil doklady svedčiace o odstúpení od zmluvy (č.l. 9 -11 spisu), avšak z obsahu spisu nie je možné zistiť, či takto prejavená vôľa žalobcu bola doručená žalovaným (oznámenie o postúpení pohľadávky bolo doručené, no preukázateľne len žalovanému v 1. rade).

V prípade, ak by nedošlo k predčasnemu zosplateniu úveru, doba splácania medzi účastníkmi bola dohodnutá na 10 rokov (od 20.03.2003 do 20.02.2013 (porovnaj č.l. 12 spisu), takže v čase podania žaloby na súd (23.12.2011) nárok žalobcu by nebol v celom rozsahu zročný.

Súd prvého stupňa priznal žalobcovi proti žalovaným istinu 10.940,43 eura, v ktorej je zahrnutá aj suma úrokov z omeškania v sume 803,27 eura, vyčíslené k 21.12.2010. Konštatoval, že žalovaným bol poskytnutý úver 9.958,18 eura pri úrokovej sadzbe 9,8 %, žalovaní porušovali platobnú disciplínu, keďže celkom zaplatili len sumu 6.692,85 eura, avšak vrátiť im zostáva 10.137,16 eura.

Z uvedeného nie je celkom jasné, čo tvorí uplatnená istina žalobcu, keďže žalobca ju uplatnil jednou sumou a jednou sumou ju priznal i súd prvého stupňa. Pritom požičaná suma predstavovala 300.000,- Sk, t. j. 9.958,17 eura, a k vráteniu bola stanovená suma 4.000,- Sk mesačne od 20.03.2003 do 20.02.2013, t. j. 480.000 - 15.993,08 eura. Pokiaľ potom žalovaní vrátili 6.692,85 eura, zostávalo k úhrade 9.240,23 eura, a nie suma 10.137,16 eura. Treba uviesť, že suma 10.137,16 eura je nepreskúmateľná, pretože malo byť celkom jednoznačne stanovené, čo je istina, čo sú úroky, prípadne poplatky. Bolo povinnosťou žalobcu takto pohľadávku uplatniť a súd prvého stupňa ho mal na špecifikáciu nároku podľa § 79 ods. 1 OSP vyzvať.

Zmluvný úrok ako odplata (cena) veriteľom za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha len za dojednanú dobu poskytnutia úveru, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti splatné úroky z tejto splátky (prípadne neskôr), uvedeným dňom boli splatné aj úroky istiny úveru, preto po tomto dátume už žalobcovi zmluvné úroky neprislúchajú. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax slovenských súdov a napríklad i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98. Dlžník v omeškaní musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že v priebehu úverového vzťahu bola v zmysle čl. IV menená výška úroku, pričom veriteľ bol povinný o tomto dlžníka informovať. Tieto skutočnosti zatiaľ v konaní

preukázané neboli. Pretože dlžník mal právo byť o tomto informovaný, pokiaľ sa tak nestalo, je povinný platiť len pôvodne dohodnuté úroky. Preto je žalobca povinný tieto skutočnosti v konaní preukázať.

Žalobca v konaní objasnil, že si uplatňuje i úroky z omeškania s jednotlivými splátkami v sume 803,27 eura, avšak ich špecifikácia z obsahu spisu nevyplýva. Rovnako mal byť žalobca vyzvaný na špecifikáciu uvedeného nároku, a to nie predložením výpisu z bankového účtu, kde by súd musel jednotlivé sumy spárovať, ale samostatným podaním, kde žalobca vyčíslí, odkedy dokedy jednotlivé úroky z omeškania uplatňuje, z akej sumy a z akého právneho dôvodu.

Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov je v prípade, keď mal byť dlh splatený v splátkach, že sa prihlíada na premlčanie každej z týchto splátok samostatne, už dlhodobo konštantná.

Zo samotnej zmluvy vyplýva, že žalovaní mali poskytovať žalobcovi (pôvodnému dodávateľovi) plnenie v splátkach v sume 4.000,- Sk mesačne k 20. dňu v mesiaci, počnúc dňom 20.03.2003, končiac 20.02.2013, t.j. 120 splátok po 4.000,- Sk mesačne. Potom prihladnuc na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa treba zväžiť, či veriteľovi možno priznať všetky splátky, resp. len splátky nepremlčané, keďže žaloba bola podaná 23.12.2011 a žalobca listom z 17.02.2011 mal od zmluvy odstúpiť.

Súd prvého stupňa konštatoval, že v prejednávanej spore na strane žalovaných vystupujú spotrebiteľia. Táto okolnosť v konaní spornou nie je a plne sa s ňou stotožňuje i odvolací súd.

Zo zmluvy účastníkov ďalej vyplýva to, že banka nespĺnila povinnosť stanovenú v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení v čase uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere, pričom v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona zmluva neobsahuje sumu, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov. V danom prípade uvedený nedostatok nie je sankcionovaný tým, že by sa spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, no nemalo by byť ale žalobcovi priznané plnenie, ktoré nie je uvedené v zmluve (§ 4 ods. 5 zákona). Zákonnú požiadavku napĺňa len také vymedzenie, pri ktorom je uvedená konkrétna výška samotnej istiny, konkrétna výška samotných úrokov a poplatkov. Zmluva účastníkov obsahuje len uvedenie výšky súhrnnej splátky, z ktorej nie je zrejmé, koľko z každej jednotlivé splátky predstavuje splátka na istinu úveru, koľko na zmluvné úroky a koľko na iné poplatky.

Úver sa však považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva neobsahuje RPMN (§ 4 ods. 2 písm. g)).

Na strane 2 článok IV bod 5 je dohoda veriteľa a dlžníka, že ročná percentuálna miera nákladov je 11,19 %, ktorá bola vypočítaná z hodnoty celkových nákladov občana spojených s úverom a výškou poskytnutého úveru. Výpočet RPMN v zmluve uvedený nie je, preto je potrebné zistiť, či nebol spotrebiteľ uvedený takto do omylu. Súd prvého stupňa sa správnosťou takto stanovenej RPMN nezaoberal.

Odvolací súd zdôrazňuje, že v súvislosti so správnosťou výpočtu RPMN v prospech, resp. v neprospech spotrebiteľa, ide o podstatnú náležitosť spotrebiteľského úveru a je nutné konštatovať, že nepostačuje len uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v spotrebiteľskej zmluve, ale je potrebné uviesť všetky predpoklady použité na takýto výpočet, čo v predmetnej zmluve absentuje. Výklad a aplikácia citovaných ustanovení zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom, na ktorý ho zákonodarca zakomponoval do tejto právnej úpravy. Zákon túto časť chápe ako podstatnú obsahovú náležitosť zmluvy. Je potrebné, aby bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel sa lepšie v úverovej zmluve zorientovať.

Súd prvého stupňa preto bude musieť za súčinnosti žalobcu zistiť, či uvedená RPMN je v súlade so zákonom pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvého stupňa na to, že v ďalšom konaní bude potrebné prihladnúť na aktuálne znenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj bez návrhu skúmať otázku premlčania uplatneného nároku.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v aktuálnom znení orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihlíada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie

nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa § 1 OSP - Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 14/2001 a sp. zn. II.ÚS 132/2002).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1) zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 OSP, § 123 OSP, § 115 OSP a pod.). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinštančnom konaní.

Ak by odvolací súd svoje rozhodnutie nepredvídateľne založil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa, porušil by právo účastníkov na spravodlivý proces a v skutočnosti by im odňal právo namietat správnosť právneho názoru súdu na inštančne vyššom súde. K novým právnym záverom odvolacieho súdu by sa účastníci nemali možnosť vyjadriť, prípadne predložiť nové dôkazy, ktoré z hľadiska doterajších záverov súdu prvého stupňa sa nejavili významné. Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, musí rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. K požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania tak odvolací súd mohol urobiť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Inak by odvolací súd znemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, lebo by im odoprel možnosť prieskumu nových, z pohľadu záverov súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska posúdenia odvolacím súdom rozhodujúcich záverov, čím by účastníkom odňal možnosť konať pred súdom (mutatis mutandis porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 276/2007).

V dôsledku vyššie uvedeného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP, keďže prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil tým, že na vec neaplikoval všetky náležité ustanovenia právneho predpisu a nadväzne v naznačenom smere i nedostatočne zistil skutkový stav, zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude posúdiť dôvodnosť žalobného návrhu v kontexte noriem spotrebiteľského práva, najmä aktuálnej úpravy v otázke posúdenia premlčania aj bez návrhu, zodpovedať všetky relevantné právne otázky, na ktoré bolo poukázané vyššie, doplniť dokazovanie ohľadom preukázania výšky a splatnosti pohľadávky, výsledky dokazovania riadne vyhodnotiť, vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníkov konania a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP odôvodniť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o trovách konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP), pričom aj výrok o náhrade trov konania je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP odôvodniť.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.